

Тя ги гледаше кротко и мълчаливо.

— Милата ми, милата ми! — викна старецът и почна да я цълува и да я пригръща. Баба Мария изнесе веднага малко трички и ѝ ги поднесе.

Неописуема радостъ настана въ сиромашката кжца. Изъ невидѣлица дотичаха и децата. Запрегръщаха, зацълуваха я и тѣ.

— Кжде ли е била, бе дѣдо? — попитаха децата. — Защо не си е дошла до сега?

— Незнамъ, дѣдовото, незнамъ. Пъкъ и защо ми е да знамъ, нали си дойде.

По-късно старецътъ научи, че презъ цѣлото време, докато липсваше, магаричката му прекарвала дърва на чужди хора отъ долното село. Па като ги дострашало да я задържатъ, сами я пуствали да си върви.

Цѣла седмица следъ това дѣдо Илия и баба Мария не можаха да се успокоятъ отъ голѣмата радостъ.

Славчо Ангеловъ

Б Р А Т Ч Е

Дѣдо Господъ ми изпрати братченце нощеска, и затуй съмъ тѣй щастлива и честита днеска.

Баба ме цѣлуна сладко и ми кротко рече:
„Радвай се и пѣй, Лилянке, качичка си вече.

Радватъ се въвъ кжщи всички — баба, татко, мама, — но отъ мойта радостъ, зная, нѣма по-голѣма.

Кротко бебко ще люлѣя въ люлчицата малка, — пѣсенчица ще му пѣя, — пѣсень залѣгалка.

Неусѣтно ще порастне милото ми братче — и въ игритѣ ще ми бжде винаги другарче.

Нѣма да се сърдя нивга даже и да плаче — че безъ братче, мили Боже, сякашъ бѣхъ сираче.

Георги Костакевъ

